

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A kimondott név súlya**

1. A kimondott név súlya

Homály Bálint

A nagymama ujjai közt meg-megroppant a szürke táptömb fóliája, ahogy a matrac szélére húzódott. A fülke sarkából beszűrődő, átirányított fény halvány, meleg pásztrája épp az idős asszony meggörnyedt vállát érte. János – a hivatalos nyilvántartásban csak G534-es egység – nem lépett közelebb, de a tekintete feszülten elidőzött a nő megfakult, barázdált arcán.

– Ne bámulj, János – mondta a nagymama szorosan zárt ajkakkal, miközben tekintetét mereven a betonlizzatra szegezte. – A szabályzat tiltja a szükségtelen tartózkodást a másodlagos lakócellákban. Ha egy Őrszem benéz a szellőzőrácson, mindannyiunkat a dinamóhoz láncolnak gépszírt takarítani.

A hangja kimért volt és karcos, akár a kolónia törvényei, amelyeket évtizedek óta kénytelen volt betartani. Alinda óvatosan a nagymamája mellé húzódott, de János még nem mozdult el az ajtókerettől. Tudta jól, hogy az idős asszony elutasító, szigorú szavai mögött nem harag, hanem kétségbeesett óvatosság húzódik: a kolónia zárt világában a nem engedélyezett kötődés a legveszélyesebb bélyeg volt.

– A tükör karját eltoltam, fél óránk van a következő ellenőrző körútig – felelte János halkán, miközben tenyerét a hideg acélfélfára szorította. A szeme sarkában apró, alig látható rezdülés jelent meg. – Vigyázz magadra, Anna.

A régi név hallatán a nagymama keze megtorpant a félretett élelem felett. Évek óta senki sem ejtette ki a valódi nevét ebben a szektorban, ahol csak az azonosítók számítottak. Az asszony nem nézett fel, de megkeményedett vonásai egyetlen pillanatra megenyhültek, s a mélyről jövő, elfojtott sóhaj elárulta a szigor mögé rejtett, elfeledettnek hitt érzéseket. János halkán bólintott, majd résnyire nyitotta az ajtót, és kilépett a nyirkos folyosó árnyai közé.